

Sygn. I C 405/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Kopania
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa S. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w C.

o zadośćuczynienie

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt IC 405/16

UZASADNIENIE

Powód, S. G., wniósł przeciwko pozwanemu, Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w C. pozew z żądaniem zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 200.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wyrokowania do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie podał, że w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanej jednostce penitencjarnej został poddany poniżającemu traktowaniu, albowiem odbywał karę w warunkach przeludnienia, znacznego ograniczenia dostępu do ciepłej wody oraz ograniczenia prądu. Zachowanie takie sprzeczne jest z prawem, w tym z przepisami Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a nadto naruszało dobra osobiste powoda, przez co zgłoszenie żądania zadośćuczynienia, stało się zasadne.

Pozwany, Skarb Państwa – Zakład Karny w C., wniósł w pierwszej kolejności o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania sądowi penitencjarnemu, zaś w dalszej kolejności - o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów procesu.

Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia obejmującego okres wcześniejszy aniżeli 3 lata przed dniem wniesienia pozwu. Dalej zaprzeczył, by powód w pozwanej jednostce penitencjarnej przebywał w warunkach przeludnienia. Wskazał jednocześnie, iż powód miał możliwość korzystania z radia i telewizji, książek znajdujących się w bibliotece

centralnej zakładu karnego, codziennie dostarczanej prasy, organizowanych imprez kulturalno – oświatowych, zajęć sportowych, a także innych zajęć. W zakresie oszczędności w postaci czasowego wyłączania prądu, podał, że rzeczywiście były ograniczane osadzonego dostawą prądu, ale działanie pozwanego miało swe źródło w zarządzeniu Zastępcy Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 12 lutego 2009r., zawierającego zalecenie podjęcia działań oszczędnościowych m.in. w zakresie zużycia paliw, energii oraz wody. Dlatego też, dnia 27 marca 2009r. opracowano w pozwanej jednostce harmonogram wyłączeń prądu. Następnie, aneksem z dnia 1 marca 2011r., dokonano zmian w powyższym harmonogramie poprzez zaprzestanie wyłączeń prądu w celach (...) oraz (...). Ograniczenia energii elektrycznej utrzymane zostały w pawilonach(...) oraz (...), przy czym nie dotyczyły one kąpoków sanitarnych. Podkreślił również, że powód nie zgłaszał żadnych skarg podczas odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanej jednostce. Powyższe okoliczności przemawiają za tym, by uznać, że powód nie doznał naruszeń dóbr osobistych w Zakładzie Karnym w C., przez co roszczenie winno zostać w całości oddalone.

Sąd ustalił:

W okresie od 6 sierpnia 2009r. do 11 lutego 2015r. powód odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w C.. Przebywał w celach:

- od dnia 6 sierpnia 2009r. do dnia 12 sierpnia 2009r. – pawilon mieszkalny (...), cela nr(...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 12 sierpnia 2009r. do dnia 20 marca 2010r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 20 marca 2010r. do dnia 23 marca 2010r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 23 marca 2010r. do dnia 26 października 2010r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 26 października 2010r. do dnia 13 lipca 2011r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 10,86 m kw – osadzonych 3;
- od dnia 13 lipca 2011r. do dnia 13 lipca 2011r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 13 lipca 2011r. do dnia 3 sierpnia 2012r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 10,86 m kw – osadzonych 3;
- od dnia 3 sierpnia 2012r. do dnia 6 września 2012r. - pawilon mieszkalny K II, cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 6 września 2012r. do dnia 19 października 2012r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 19 października 2012r. do dnia 19 listopada 2013r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 19 listopada 2013r. do dnia 16 października 2014r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 12,35 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 16 października 2014r. do dnia 21 listopada 2014r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 23 m kw – osadzonych 7;

- od dnia 21 listopada 2014r. do dnia 3 grudnia 2014r. - pawilon mieszkalny(...), cela nr (...), metraż 24,03 m kw – osadzonych 8;
- od dnia 3 grudnia 2014r. do dnia 15 stycznia 2015r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 27,63 m kw – osadzonych 9;
- od dnia 15 stycznia 2015r. do dnia 20 stycznia 2015r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 24,03 m kw – osadzonych 8;
- od dnia 20 stycznia 2015r. do 28 stycznia 2015r. - pawilon(...), cela nr (...), metraż 30,07 m kw – osadzonych 4;
- od dnia 28 stycznia 2015r. do dnia 11 lutego 2015r. - pawilon mieszkalny (...), cela nr (...), metraż 16,67 – osadzonych 5.

Dowód: wydruk przeglądarki historii rozmieszczenia z Centralnej Bazy danych Osób Pozbawionych Wolności N..NET, k. 12.

W czasie osadzenia w pozwanym Zakładzie Karnym powód miał możliwość korzystania z:

- radia i telewizji;
- książek znajdujących się bibliotece centralnej zakładu karnego;
- codziennie dostarczanej do oddziałów prasy;
- organizowanych na terenie zakładu, poza oddziałem mieszkalnym imprez kulturalno – oświatowych w postaci koncertów, przedstawień, wystaw, spotkań z artystami, prezentacji;
- różnego rodzaju konkursów organizowanych przez referat kulturalno – oświatowy;
- z usług religijnych, poza obrębem oddziału mieszkalnego, w postaci nabożeństw, katechez, spotkań z grupami wyznaniowymi;
- 2 razy w tygodniu ze świetlicy do zajęć sportowych, która jest wyposażona w niezbędny sprzęt do rekreacji ruchowej oraz świetlicy pawilonowej, w której znajduje się stół do tenisa stołowego, TV;
- zajęć sportowych na placu sportowym (gra w piłkę nożną, siatkówka, koszykówka).

Dowód: notatka służbowa z dnia 18 lipca 2016r., k. 13 – 14.

Zarządzeniem z dnia 12 lutego 2009r., Zastępca Dyrektora Generalnego Służby Więziennej nr (...) (...), przedstawił zalecenia podjęcia działań oszczędnościowych m.in. energii i wody. W konsekwencji powyższego, w dniu 27 lutego 2009r. w pozwanej jednostce opracowano program oszczędnościowy, który zakładał m.in. czasowe ograniczenia w dostawie energii elektrycznej w celach mieszkalnych na 3 godz./dziennie. Dnia 27 marca 2009r. opracowano harmonogram wyłączeń energii elektrycznej w pawilonach penitencjarnych. Był on realizowany od dnia 30 marca 2009r.

Osadzeni zostali poinformowani o treści tego harmonogramu.

Aneksem z dnia 1 marca 2011r. dokonano zmian powyższym w harmonogramie poprzez zaprzestanie wyłączeń prądu w celach (...) oraz (...). Ograniczenia energii elektrycznej utrzymane zostały w pawilonach(...) oraz (...), przy czym nie dotyczyły one kącików sanitarnych.

Dowód: notatka służbowa D. Kwatermistrzowskiego z dnia 14 lipca 2016r., k. 15, pismo Zastępcy Dyrektora Generalnego Służby Więziennej nr (...) (...) z dnia 12 lutego 2009r., k. 16 – 21, Program oszczędnościowy Zakładu

Karnego w C. z dnia 27 lutego 2009r., k. 22 - 25, Harmonogram wyłączeń energii elektrycznej w pawilonach penitencjarnych do dnia 30 marca 2009r., k. 26, pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 7 grudnia 2010r., k. 27, pismo Dyrektora Zakładu Karnego w C. z dnia 15 grudnia 2010r., k. 28, pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 19 stycznia 2011r., k.29 - 30, aneks do Programu Oszczędnościowego Zakładu Karnego w C. z dnia 1 marca 2011r., k. 31, Program oszczędnościowy z dnia 1 marca 2011r., k. 32 – 35, pismo Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 24 marca 2011r., k., 37.

Powód podczas odbywania kary pozbawienia wolności nie składał skarg na nieodpowiednie warunki odbywania kary pozbawienia wolności. Wiedział, że jednostka penitencjarna jest odpowiedzialna za niewłaściwe warunki odbywania kary pozbawienia wolności oraz, iż poszkodowany może dochodzić swych roszczeń na podstawie roszczeń cywilnych.

Dowód: przesłuchanie powoda, k. 122.

Sąd zważył:

Powództwo jest niezasadne.

Stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, które nie były wzajemnie kwestionowane przez strony. Ponadto, w części sąd dał wiarę przesłuchaniu powoda, tj. w zakresie, kiedy pozyskał on wiedzę o szkodzie i osobie odpowiedzialnej do jej naprawienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż na uwzględnienie zasługuje podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń materialnych powoda za okres poprzedzający 3 lata przed dniem złożenia pozwu.

Roszczenia powoda o zadośćuczynienie oparte zostały na art.445 i 448 k.c. Przepisy te stanowią podstawę do przyznania poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Roszczenia powoda są roszczeniami majątkowymi. Kwestia przedawnienia roszczeń majątkowych, u podstaw których leży czyn niedozwolony została uregulowana w art. 442¹ par 1 k.c. W myśl tego przepisy, roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przedawnia się z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie kierunkiem wykładni art.442¹ k.c. przyjmuje się, iż właściwą chwilą dla określenia 3 - letniego biegu przedawnienia jest moment dowiedzenia się o szkodzie, tj. gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody oraz wie o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Z przesłuchania powoda wynika, że z momentem wystąpienia niewłaściwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności posiadał on wiedzę negatywnych dla jego dóbr osobistych skutków oraz, iż zdawał sobie sprawę, że jednostka penitencjarna odpowiada za takie naruszenia. Wiedział również, że w razie powstania z tego tytułu szkody, poszkodowany może wystąpić przeciwko temu zakładowi z roszczeniem cywilnym (k. 122).

Zatem, skoro w okresie odbywania kary w pozwanej jednostce penitencjarnej, powód zdawał sobie sprawę z zaniedbań pozwanego, które naruszały jego dobra osobiste oraz, skoro z momentem wystąpienia szkody powód miał wiedzę, że to pozwana jednostka penitencjarna jest odpowiedzialna za naprawienie wyrządzonej powodowi szkody, to stwierdzić należy, iż roszczenia obejmujące okres sprzed trzech lat od wniesienia pozwu są przedawnione.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż skoro pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 6 czerwca 2015r., a z przesłuchania powoda wynika, że obejmuje swym zakresem okres od sierpnia 2009r. do stycznia 2015r. (k. 119), to roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia za niewłaściwe warunki w Zakładzie Karnym w C., naruszające dobra osobiste powoda, za okres od sierpnia 2009r. do 6 czerwca 2012r., nie zasługuje na uwzględnienie, właśnie z uwagi na przedawnienie tego roszczenia.

Dlatego w tej części powództwo zostało oddalone na podstawie art. 448 k.c. w zw. art. 442¹ k.c.

W dalszej części stało się konieczne merytoryczne odniesienie do żądania powoda o zadośćuczynienie za okres obejmujący nieprzedawnione roszczenia, tj. od czerwca 2012r. do stycznia 2015r.

Okolicznością bezsporną jest, iż w tym czasie powód odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w C..

Powód wskazał, że odbywał on karę pozbawienia wolności w warunkach przeludnienia, z ograniczonym dostępem do prądu, który był czasowo, tj. na 3 godziny dziennie, wyłączany. Dodatkowo, podczas przesłuchania podniósł, że zmuszany był opuszczać cele więzienną w razie, gdy miał w niej pozostać sam. Nadto wskazał, że część cel była zagrzybiona, nienależycie wentylowana i nienależycie ogrzewana. Przez takie warunki dochodziło do agresji i nieporozumień między osadzonymi, kłótni z wychowawcami. Dodatkowo, wskutek zagrzybienia cel, powód miał problemy ze zdrowiem. Wskazał, że wskutek powyższego doszło do naruszenia jego zdrowia, w tym zdrowia psychicznego (k. 122).

(...) należy do dóbr osobistych podlegających prawnej ochronie (art. 23 k.c.)

Powód winien jednak wykazać (udowodnić), że po stronie pozwanej jednostki nastąpiło zachowanie, które naruszyło to dobro osobiste.

Zdaniem sądu, powód powyższemu nie sprostał.

W zakresie odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach przeludnienia, stwierdzić należy, że brak jest materiału dowodowego, który potwierdzałby powyższe stanowisko powoda.

Od dnia 5 grudnia 2009r. obowiązuje art. 110 par 2 a k.k.w., zgodnie z którym osadzenie w celi w warunkach obniżonej powierzchni może nastąpić tylko w określonych ustawą warunkach, po wydaniu w stosunku do osadzonego indywidualnej decyzji w tym zakresie, którą osadzony może zaskarżyć do sądu. Powód takiej decyzji nie przedłożył. Stąd wnioskować należy, iż nie zachodziła w stosunku do powoda sytuacja umieszczenia go w celi w warunkach przeludnienia. Nadto, zestawienie cel, ich powierzchni i osób osadzonych, przedłożone przez pozwanego (k. 12) wskazuje wprost, że powód nie przebywał w celach o powierzchni mniejszej niż 3 m kw w przeliczeniu na osobę.

Zatem twierdzenia powoda o osadzeniu go w przeludnieniu są gołosłowne.

Z twierdzeń powoda wnioskować można, że powód nie kwestionuje, iż cele spełniały wymagania powierzchniowe przewidziane przepisami prawa, lecz mimo to, osadzonych było zbyt wielu w celi, co skutkowało agresją i konfliktami.

Nie sposób uznać powyższego twierdzenia za argument uzasadniający roszczenie powoda. Wskazać bowiem należy, że przepisy prawa przewidują, że norma powierzchni na jednego osadzonego nie może być mniejsza niż 3 m kw. Pozwany te wymagania spełnił.

Powód nie wykazał, by między osadzonymi w celach, w których był osadzony, rzeczywiście występowały zachowania agresywne i konflikty oraz, by ich źródło tkwiło w zaniechaniach, czy działaniach pozwanego zakładu karnego.

W tym stanie rzeczy, stwierdzić należy, iż powyższe twierdzenia powoda nie zasługiwały na uwzględnienie.

W zakresie wyłączania prądu w celach mieszkalnych na okres 3 godzin, stwierdzić należy, że twierdzenia te znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym, tj. harmonogramie z dnia 27 marca 2009r., opracowanym przez pozwaną jednostkę, a następnie zmienionym aneksem z dnia 1 marca 2011r. W oparciu o treść powyższych dokumentów stwierdzić należy, iż okresie objętym sporem, a nieprzedawnionym, ograniczenia energii elektrycznej utrzymane były jedynie w pawilonach (...) oraz (...), przy czym nie dotyczyły one kąpoków sanitarnych.

Powyższe rozwiązania oszczędnościowe miały jednak swe źródło w zarządzeniu Zastępcy Dyrektora Generalnego Służby Więziennej nr (...) (...) z dnia 12 lutego 2009r., w którym przedstawiono zalecenia podjęcia działań oszczędnościowych m.in. energii i wody.

Rozwiązania oszczędnościowe, pomimo, że nastąpiły, to nie naruszyły, zdaniem sądu, dobra osobistego powoda w postaci jego zdrowia. Z przesłuchania powoda wynika bowiem, że prąd był wyłączany w godzinach 1.00 – 3.00 i powód nie mógł zagotować sobie wody w tym czasie. Podał, że o 3.00 szedł do pracy. Dodatkowo podał, iż oprócz tego była wyłączana o godz. 23.00 antena z gniazdka i nie można było oglądać telewizji i to trwało do 6.00.

Zdaniem sądu, powyższe utrudnienia pozostały bez wpływu na zdrowie psychiczne osadzonego.

Powód podniósł też, podczas przesłuchania, że funkcjonariusze więzienni nakazywali osadzonemu opuszczanie cel więziennych, by uniknąć pojedynczego przebywania w celi. W takiej sytuacji osadzeni byli kierowani do innych cel mieszkalnych, do innych osadzonych. Takie zachowanie denerwowało powoda i skutkowało kłótniami z funkcjonariuszami.

Nadto powód wskazał, że część cel była zagrzybiona, nienależycie wentylowana i nienależycie ogrzewana, co skutkowało negatywnie dla zdrowia powoda.

Powyższe twierdzenia są nieudowodnione. Nadto wskazują, że dotknięte są subiektywnymi oczekiwaniami powoda wobec standardu więziennego.

Tymczasem powód winien zdawać sobie sprawę, że odbywanie kary pozbawienia wolności wiąże się z ograniczeniem komfortu codziennego funkcjonowania osadzonego oraz, że osadzony musi się liczyć z istnieniem regulaminu zachowania, nakazu podporządkowania się funkcjonariuszom więziennym stosownie do regulaminów i przepisów prawa, ograniczeniem przestrzeni życiowej oraz niższym niż na wolności standardem życia. Warunki takie stanowią bowiem istotę kary pozbawienia wolności. W tym też zakresie godność, czy komfort życia, w tym samopoczucie osoby osadzonej doznaje ograniczeń.

W ocenie sądu, stan faktyczny niniejszej sprawy nie wskazuje na to, by ograniczenia i niedogodności związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności, które spotkały powoda, tj. czasowe ograniczenia w dostawie prądu, nakaz opuszczania cel, czy niewłaściwe warunki sanitarne w niektórych celach, były szczególnie dotkliwe, bądź, by naruszały standardy narzucone przepisami prawa.

Jak stwierdził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (uzasadnienie wyroku z dnia 6 grudnia 2007 roku, sygn. akt I ACa(...)), samo osadzenie w niekomfortowych warunkach nie jest wystarczającą podstawą do uwzględnienia żądanie zasądzenie zadośćuczynienia. Warunki, w których przebywał powód nie mogą być bowiem ocenione jako niegodziwe, a osoba osadzona musi się liczyć z ograniczeniami i dolegliwościami.

Wobec tego, że powód przywołuje Europejską Konwencję Praw Człowieka i Podstawowych Wolności jako akt dający gwarancję zapewnienia osadzonemu należytych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, wskazać należy, że w prawie międzynarodowym brak jest przepisów, które regulowałyby ściśle kwestię warunków bytowych osób pozbawionych wolności. Brak jest przepisów, które w sposób konkretny wskazywałyby, jakie ściśle określone warunki powinny obowiązywać w zakładach karnych. Wskazują one ogólnie, że warunki te winny spełniać standardy pomieszczeń mieszkalnych, dostrzegając ich znaczenie dla realizacji celów całości systemu penitencjarnego (por. N. (...), Prawo podmiotowe więźniów do powierzchni mieszkalnej Państwo i Prawo (...) str. (...)).

Zasady odbywania kary pozbawienia wolności regulowane są zatem przez przepisy wewnętrzne danego kraju. Na terenie Rzeczypospolitej Polskiej kwestie te reguluje przede wszystkim ustawa z dnia 6 czerwca 1997r. Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. Nr 90 poz. 557). Przepisy w nim zawarte określają m.in. cele wykonywania kary, rodzaje zakładów karnych, zasady wykonywania kary i jej indywidualizację, prawa i obowiązki skazanego, zatrudnienie, nauczanie, działalność kulturalno-oświatową itp.

Szczególne znaczenie ma treść art. 110 par 2 k.k.w., w którym ustawodawca zagwarantował, iż w celach mieszkalnych powierzchnia przypadająca na jednego skazanego nie może wynosić mniej niż 3 m. kw., cele muszą być wyposażone w odpowiedni sprzęt zapewniający warunki higieny, dostateczny dopływ świeżego powietrza, odpowiednią temperaturę

i oświetlenie. Nadto, w oparciu o delegację ustawową z art. 249 § 3 ust. 2 k.k. w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości określające warunki bytowe osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych.

Wyżej przywołane przepisy określają standardy odbywania kary pozbawienia wolności, prowadzą do zachowania równowagi pomiędzy prawami jednostki a prawami ogółu.

Powód nie wykazał, że zachowanie pozwanego przekroczyło powyższe standardy.

Nadto powód nie udowodnił, aby pozwany naruszył jego dobro osobiste w postaci zdrowia, w tym w szczególności psychicznego. Powód dopatruje się naruszenia tego dobra przez to, że przebywał w niewłaściwych warunkach w celi, w tym również w warunkach przeludnienia. Sytuacja taka wywarła w nim stan napięcia, nie radził sobie z warunkami, w których odbywał karę pozbawienia wolności, co przejawiało się m.in. agresją wobec współosadzonych. Nadto doznał dolegliwości, które zgłosił lekarzowi więziennemu, na dowód czego złożył do akt kserokopie kilku kartek książeczki zdrowia, jonogramy oraz kartę leczenia szpitala nienormalnego (k. 110 - 118).

Powyższe twierdzenia powoda nie wystarczają do tego, by uznać, że doszło do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci zdrowia. Dobro osobistego powoda w postaci zdrowia mogłoby być naruszone, gdyby powód zgłaszał dolegliwości zdrowotne, a pozwana jednostka penitencjarna odmawiałaby udzielenia pomocy powodowi, bądź gdyby jednostka podejmowała bezprawne działania, które naruszały to zdrowie.

Tymczasem z powyższej dokumentacji medycznej wynika, że powód korzystał z pomocy lekarza. Zgłaszał dolegliwości. Otrzymywał leki. Zatem pozwany reagował na zgłoszenia dotyczące stanu zdrowia powoda. Brak podstaw do czynienia pozwanemu zarzutów co do jego zachowanie w zakresie ochrony zdrowia powoda.

W konsekwencji powyższego, wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego (k. 121) został przez sąd oddalony postanowieniem z dnia 23 maja 2107r. (k. 133v).

Dodać w tym miejscu należy, iż okoliczność odbywania kary pozbawienia wolności niesie ze sobą element dolegliwości, również ze strony stanu psychicznego. Jednakże okoliczność ta nie wystarcza do tego, by uznać odpowiedzialność jednostki penitencjarnej za skłonność osadzonego do reagowania agresją na zdarzenia związane z pobytem w zakładzie karnym.

W konsekwencji powyższych rozważań, stwierdzić należy, iż roszczenie powoda o zadośćuczynienie za nieprzedawniony okres nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na niewykazanie naruszenia przez pozwanego dobra osobistego powoda. Dlatego też roszczenie powyższe, na podstawie art. 24 k.c. w zw. art. 448 k.c. stosowanego a contrario, jako niezasadne, zostało oddalone.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że powód w momencie wytoczenia powództwa był zdecydowany co do swej racji oraz, iż w dużej mierze zgłoszone twierdzenia wymagały oceny prawnej sądu. Dodatkowo, powód jest w trudnej sytuacji finansowej, co przemawia za nieobciążaniem go kosztami procesu należnymi drugiej stronie za postępowanie w I instancji.

Na oryginale właściwy podpis